

som skulde være Ministeriet behjælpelige, vil selvfølgelig ikke indrømme, at der indenfor deres egen Branche er noget som helst i Vejen. Dertil kommer, at de parlamentariske Forhold, som de har udviklet sig i de senere Aar, naturligvis — ved de stadig skiftende Regeringer — gør det vanskeligt at komme til en saadan virkelig Omordning af vor Administration. Jeg kunde fristes til at sige, at her var maaske et Omraade, hvor man burde udvide Treuga Dei til at blive en permanent Tilstand, saaledes at der etableredes et Samarbejde mellem de forskellige Regeringer. For Trafikministeriets Vedkommende har den nuværende Regering jo draget en dygtig moderne Forretningsmand ind i Ledelsen af dette Ministerium, det, tror jeg, er en god Idé, en Vej, der kunde føre langt frem. Arbejdet tager selvfølgelig sin Tid, men det skal paa den anden Side før eller senere gøres.

Jeg vil gerne slutte med nogle faa Bemærkninger om den foreliggende politiske Situation. Jeg skal slet ikke i mindste Maade omtale de forskellige Forhandlingsmuligheder af den ene eller anden Art, som har været dragne frem her, fordi jeg ogsaa er af den Mening, at de kan ændres mere eller mindre. I al Almindelighed skal jeg sige, at der i de senere Aar gentagne Gange om det danske Folk er blevet udtalt, at det er et svagt og villieløst Folk. Det blev jo fremhævet meget stærkt fra visse Sider, den Gang man drøftede Forsvarslovene. Men jeg tror, det er ganske urigtigt at sige noget saadant, og det er ganske urigtigt i den Holding, som f. Eks. mit Parti indtager til Forsvarsspørgsmaalet, at se nogen som helst Svaghed eller Mangel paa Villie, thi Forsvarsspørgsmaalet er for os kun et politisk Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal. Georg Brandes sagde forleden, at den danske Ungdom ikke som Ungdommen i andre Lande kan have noget Magtideal, og det har han Ret i. Der er ikke noget Magtideal, som den danske Ungdom med Alvor og Mening kan samle sig om, men der findes andre Idealer, vi folkelig set kan samles om. Et saadant Ideal er Selvstyretanken, et saadant Ideal er det, vi politisk set i dette Øjeblik stræber hen imod at realisere, og jeg tror, der findes i det danske Folk en fælles Villie, en Folkevillie, om jeg saa maa sige, i denne Sag, som gør, at det slet ikke er os Rigsdagsmænd herinde eller Ministrene eller Lovgiverne i det hele, som til syvende og sidst bestemmer, hvad der skal ske. Nej, der findes uden Tvivl en Folkevillie, som lever ude i Landet, som man mærker, hver Gang man

kommer derud, og som man ikke forgæves vilde appellere til, hvis det var nødvendigt for at faa den respekteret i denne Sag. Den kan ingen komme udenom, den svæver over os alle, den binder os alle sammen, og vi har ikke andet at gøre end at være denne Folkevillies Tjenere. Jeg nærer derfor ingen Tvivl om, at der er Kræfter og Sundhed nok i det danske Folk, og at vi kan naa et Resultat, som er meget bedre end det, vi har nu, og at vi naar det. Men jeg nærer nogen Tvivl om, at dette Resultat skulde blive en politisk Sejr, ikke alene i Paragrafferne, men ogsaa i Sindelagene ude i Befolkningen. Jeg tror, at vi nationalt trænger til nu at skabe et nyt Grundlag for vor kommende Politikk, og jeg tror, vi kan skabe en ny national Festedag, hvor danske Borgere vil være glade ved at holde Fæst og hejse deres Flag; men jeg tror ogsaa, man kan sige, at der er Fare for, at vi kan naa en Løsning, som udmærket godt kan ligge paa den lige og almindelige Valgrets Grund, men som alligevel vil være saaledes, at mange Borgere i Danmark ikke vil hejse deres Flag derfor. Hvis vi f. Eks. gik til at fratage 5 Aargange af de Vælgere, som nu har Stemmeret til Landstinget, deres Valgret, antager jeg, at disse 5 Aargange i alt Fald ikke vil være med til at fejre en saadan national Festedag; de vilde sige: Vel, nu er det naaet, men vi begynder straks at arbejde paa en Forandring, fordi der er Meningsløshed i Forfatningen, der ikke bunder i nogen som helst Realitet eller i noget sundt Ræsonnement, men kun er et Paahit, som man har fundet paa for at lave det paa en anden Maade end den, der var godkendt af Vælgerkorpset. Saaledes tror jeg, man ser paa Sagen ude i Befolkningen, og jeg tror, man har taget noget fejl af Stemningen. Efter min Mening tager Medlemmer af Partiet „Venstre“ fejl af Stemningen indenfor deres eget Parti, naar de tror, det kan være lige meget, hvad der bliver lavet, naar blot det bliver paa den lige og almindelige Valgrets Grund. Jeg har i de sidste Aar holdt adskillige Møder ude omkring i Landet, og jeg tror, der er mange indenfor Venstre, som deler den Opfattelse, jeg her har gjort mig til Talsmand for.

Jeg vil slutte med at sige, at Forhandlingen i saa Henseende hidtil her i Tinget — det er jo det eneste Sted, hvor vi har kunnet udtale os om denne Sag — har været en glædelig Forhandling; thi den Grundtanke, som laa i det ærede Medlem fra Æbeltofts (N. Neergaard) Tale, at vi skulde kunne forhandle om de Ting, vi kunde blive enige